

інноваційної діяльності, але і їх ефективності та ефективності пов'язаних із ними управлінських рішень.

Законодавством також закріплено необхідність врахування економічної ефективності досягнення цілей інвестиційних програм із залученням мінімального обсягу бюджетних коштів при плануванні субвенцій на їх виконання, а отже контроль за їх виконанням також доцільно здійснювати шляхом проведення аудиту ефективності. Зрештою, запровадження програмно-цільового методу, який є оптимальним для виконання інноваційних проектів, вимагає відповідного контролю, який базується на співставленні здійснених витрат та отриманих результатів, а отже на оцінці ефективності.

Основні напрями інноваційного розвитку регіонів зазвичай плануються у складі відповідних регіональних програм соціально-економічного розвитку, контроль за здійсненням яких, у зв'язку із їх масштабністю та значимістю, здійснюється шляхом проведення аудиту ефективності, методика якого дозволяє визначати та аналізувати основні чинники, які впливають на ефективність, адекватно оцінювати ступінь їх впливу та розробляти заходи щодо усунення виявлених у ході аудиту недоліків.

Підсумовуючи вище сказане, можемо зробити висновок, що завдяки орієнтованості на зіставлення витрат і результатів та широкому застосуванню методів факторного аналізу аудит ефективності є найбільш оптимальною формою державного фінансового аудиту використання бюджетних коштів у сфері інновацій. Для досягнення найвищих результатів аудит ефективності інноваційного розвитку регіонів повинен здійснюватися за наступними напрямками: як окремий розділ аудиту ефективності програм соціально-економічного розвитку регіонів, як аудит ефективності використання коштів субвенцій на виконання інвестиційних програм, як аудит ефективності бюджетних програм інноваційного спрямування та як аудит ефективності використання бюджетних коштів, отриманих як державна підтримка інновацій, окремими суб'єктами господарювання.

ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО РИНКУ ІННОВАЦІЙ

Грузд М.В., к.е.н., доцент, доцент кафедри публічного адміністрування та регіональної економіки ХНЕУ, м. Харків, Україна

Сучасний стан економіки країни потребує підвищення ефективності розвитку внутрішнього ринку, виробничої структури та експортоорієнтованої

діяльності для забезпечення якісно нового відтворення не тільки продуктивних сил, але й умов життєдіяльності підприємств при реалізації стратегії інноваційної конкурентоспроможності [1, с. 292]. Процес регіоналізації інноваційної діяльності здійснюється одночасно з розвитком економіки та залежить від наявного ресурсного забезпечення і достатнього рівня сформованих дієвих механізмів трансферту поширення інновацій у бізнес середовищі та виробничих галузях.

Регіональний ринок інновацій являє собою локальне утворення, що спирається на мобілізацію місцевих ресурсів в інтересах суб'єктів господарювання та покликане активізувати чинники економічного зростання та поліпшити соціальні процеси в регіоні при обов'язковому регулюванні з боку держави для забезпечення функціонування та подальшого розвитку державних програм інноваційної діяльності, які потребують інвестування.

Механізм інвестування, як і система державного регулювання, існують незалежно від конкретного суб'єкта господарювання. Проте кожний суб'єкт господарювання повинен самостійно вирішувати, які саме механізми використовувати і в якому поєднанні при інвестуванні конкретних варіантів інноваційного розвитку [2, с. 168].

Розробка регіональних інноваційних програм це успіх регіонального розвитку при врахуванні ресурсного потенціалу для створення інновацій орієнтованих на потреби суб'єктів господарювання у технологічних інноваціях та функціонуванні дієвої інноваційної інфраструктури.

Інноваційна інфраструктура забезпечує всебічну підтримку науково-технічної діяльності і включає: технологічні інкубатори, технопарки, інформаційні мережі, експертні та консультаційні бюро, патентні служби, інститути фінансової підтримки, розвинений фондовий ринок, систему страхування ризиків та інші спеціалізовані організації [3, с. 145].

Перевагами регіонального ринку інновацій є: спрямування всіх ресурсів регіону на інноваційний розвиток визначеної території та координацію регіональної інноваційної діяльності при формуванні її пріоритетів на використання внутрішніх резервів; встановлення стійких партнерських відносин між учасниками інноваційного процесу та заохочення їх до запровадження нововведень та новітніх форм трансферту технологій.

Ефективна реалізація інноваційного потенціалу регіону можлива лише за умови комплексного забезпечення інноваційних процесів у регіоні, а саме наявності фінансового забезпечення інноваційної діяльності; механізму

стимулювання інноваційної діяльності; організаційного, матеріально-технічного та кадрового забезпечення інноваційних процесів.

Список літератури:

1. Грузд М.В. Формування регіональної інноваційної системи // сучасні проблеми управління підприємствами: теорія та практика: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції 08-09 листопада 2012 р. –Х.: ФОП Александра К.М., ВД «ІНЖЕК», 2012. – С. 292-292.
2. Костіна Л.М. Реалізація комплексної стратегії інноваційного розвитку промислових регіонів і оцінка її ефективності// Регіональний розвиток – основа розбудови української держави: матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф. 9-10 квітня 2013 р. / Донецький державний університет управління. – Донецьк.: ДонДУУ, 2013. – С. 167-168.
3. Коваленко Є.О. Зарубіжний досвід державної підтримки розвитку інноваційної інфраструктури // Актуальні проблеми та перспективи розвитку публічного управління в Україні: матеріали IV міжнародної науково-практичної конференції 11 жовтня 2012 р. – Запоріжжя: КПУ, 2012. – С. 145-147.

КОНСАЛТИНГ ЯК ЗАСІБ ПОШИРЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ІННОВАЦІЙ В РЕГІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Коваль І.В., аспірант ІРД НАНУ, м.Львів, Україна

Визначальною тенденцією сучасного розвитку України є необхідність впровадження інновацій у різних сферах економічної діяльності. Основою для цього має виступити використання передових досягнень науки і техніки, адаптація світового досвіду, а також активізація трансферу технологій.

Особливої актуальності інноваційний розвиток набуває в контексті регіонального розвитку. Адже господарські комплекси багатьох українських регіонів відзначаються застарілою матеріально-технічною базою, енерговитратними технологіями, дефіцитом управлінських інновацій. Це призводить до поглиблення диспропорцій у регіональному розвитку України, зниження ефективності функціонування регіональних економік, міграції трудових ресурсів за кордон і погіршення якості людського капіталу.